

ת"פ 12823/09/18 - מדינת ישראל נגד איציק וזאנה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 12823-09-18 מדינת ישראל נ' וזאנה(עציר)

בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי
המאשימה:
משטרת ישראל
שלוחת תביעות רמלה - באמצעות
ב"כ עוה"ד חן זערור ועוה"ד אלמוג בן חמו
נגד
הנאשם:
איציק וזאנה
באמצעות ב"כ עוה"ד איתי שוחט

גזר - דין א. כתב-האישום:

הנאשם הורשע בעקבות הודאתו בכתב-אישום המייחס לו עבירה של **איומים** לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

לפי עובדות כתב-האישום, בתאריך 4.9.18 התקיים דיון בעניינו של הנאשם במסגרת הליך מ"ת בפני כבוד השופטת שרון לארי בבלי בבית-משפט השלום בירושלים.

במהלך הדיון, נעמד הנאשם בפתאומיות וביקש להתקרב לכיוון השופטת תוך ביצוע תנועות גוף אגרסיביות, אך אנשי השב"ס שהיו במקום מנעו זאת ממנו.

בהמשך, בזמן מתן החלטת בית-המשפט, התפרץ הנאשם לדברי השופטת ואמר:

"אני מסוכן? **יא בת זונה יא בת שרמוטה חכי תראי שאני אבוא יא בת שרמוטה אני אראה אותך ברחוב אני אזיין אותך, אשכנזייה...**".

ב. מתחם ענישה:

בדברי האיום המתוארים בכתב-האישום, פגע הנאשם בערכים המוגנים הבאים:

עמוד 1

ראשית, הזכות לביטחון ושלומו של אדם בכלל, תחושת הביטחון ושלוות הנפש של כב' השופטת, כפרט.

שנית, בזכות החוקתית, המוכרת, המעוגנת באינטרס ציבורי רב מעלה, המאפשרת לשופט היושב בדין להפעיל את שיקול דעתו ללא הפרעה, חשש ומורא.

שלישית, הנאשם פגע בכבודה של מערכת המשפט, באמון הציבור בה, בשלטון החוק ובעצמאות הרשות השופטת.

על חומרת עבירת האיומים כלפי שופט, יפים דבריו של בית-המשפט העליון בע"פ 1867/01 **מיארה ואח' נגד מדינת ישראל** (20.5.01):

"...בית-המשפט, ברגיל, אינו מצוי בעימות עם מי מהצדדים. הוא המכריע במחלוקות ואינו שותף להן.... אמת, איום על שופט, בין במשתמע ובין במפורש, הינו דבר חמור אשר פוגע בעקרונות היסוד של שיטתנו. הוא מהווה פגיעה קשה בשלטון החוק, ככלל, ובפעילות מערכת בת-המשפט, בפרט. יש לעוקרו מן השורש ולגנותו בכל פה. זאת ועוד, איום על שופט על-ידי בעל-דין משמעו ניסיון ליצור מעורבות אישית של השופט בסכסוך המתברר בפניו ולהטות משפט על-ידי פגיעה באובייקטיביות השיפוטית..."

יחד עם זאת, במקרנו, מידת הפגיעה בערכים נמוכה עד בינונית.

מבלי להקל ראש, האיומים שהשמיע הנאשם באוזני השופטת אינם מן הרף העליון ואף שלא יכולה להיות להם כל הצדקה, הם הושמעו, כפי שמסר הנאשם בפרוטוקול הדיון, בעידנא דריתחא, ומתוך תסכול רב (עמוד 5 שורה 23).

נוכח עקרון ההלימה, התכליות הנ"ל העומדות אחר העבירה, בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בתחום אני קובע כי מתחם הענישה בתיק זה נע בין **מאסר על תנאי וקנס לבין 12 חודשי מאסר בפועל**.

אפנה אל פסק הדין הבאים, שאותם יש לאבחן הן לקולא והן לחומרה:

רע"פ 8656/09 **רענן נגד מדינת ישראל** - (29.10.09) (נשוא ת"פ (ת"א) 8425/08 **מדינת ישראל נגד אביגדור רענן** (24.6.09) - דובר בנאשם שאיים על שופטת בעת שהתנהל דיון כי "אני מזהיר אותך... אני אלחם בך אני אראה לך מי את, את לא תשבי בכיסא הזה... אני אשתמש בדרכים הכי קיצוניות שאני אוכל בשביל להשאיר את הילדים, אני יודע איפה את גרה, אני יכול להוריד אותך מהכיסא הזה, אני יודע להגיע אליך".

בית המשפט גזר על הנאשם, בן 52, בעל עבר פלילי לא ממן העניין, אב לאישה ולילדים בעלי צרכים מיוחדים, **4 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי**.

באותו גזר-דין קבע בית-משפט קמא ואני מסכים לדברים, כי:

"בעידן האלימות של ימינו, כאשר איומים כלפי אנשי ציבור, בכללם שופטים, הפכו חזיון נפרץ, ובמציאות שבה יותר משופט אחד במערכת המשפט נתונים תחת אבטחה בשל איומים על רקע מילוי תפקידם, המסר העונשי שצריך לצאת מבין כתליו של בית המשפט חייב להיות ברור וחד משמעי. השמעת איומים כלפי איש ציבור, על אחת כמה וכמה כלפי שופט, היא רעה חולה שנועדה להטיל פחד אצל מי שאמור למלא תפקידו ללא מורא וחשש. בכוחם של איומים כאלה לא רק לפגוע בשלוות הנפש והחירות האישית של המאויים, אלא אף לפגוע באושיות הדמוקרטיה. איומים המושמעים כלפי שופט ביחס למילוי תפקידו השיפוטי פוגעים בערך חברתי מהותי ויסודי שתכליתו שמירה על היכולת של השופט לתפקד באופן עצמאי ובלתי תלוי. כל זאת נכון, ללא קשר לשאלה אם השופט המסוים מודע לאיום כלפיו, או לא. איום מסוג כזה מערער את הסדר הציבורי ויש בו כדי לזעזע כל אדם השומע את האיום ונחשף אליו... שיקולי הענישה במקרה כגון זה שלפנינו אינם מסתכמים רק בשיקולי גמול והרתעת הנאשם, אלא כוללים גם את הרתעת הרבים".

ברע"פ 1825/11 **פינקו נגד מדינת ישראל** (9.3.11), דחה בית-המשפט העליון בקשת רשות לערער של נאשם שהורשע על-פי הודאתו כי איים על שופטים **בשלושה מקרים שונים** ("**הרצח של השופט הבא בישראל זה רק עניין של זמן**"), לא הביע חרטה על כך ונגזרו עליו **7 חודשי מאסר בפועל**, שבעה חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך 5,000 ₪.

ברע"פ 4236/12 **יוסבשויילי נגד מדינת ישראל** (3.6.12), דחה בית-המשפט העליון בקשת רשות לערער של נאשם שהורשע על פי הודאתו באיומים על **תובע משטרה** במהלך משפט שהתנהל נגדו על אף שלטענתו הייתה זו התפרצות רגשית שעליה התנצל. נגזרו עליו **12 חודשי מאסר בפועל** במצטבר לכל עונש שמרצה ומאסר על תנאי של 6 חודשים.

בע"פ (ב"ש) 7293/02 **אלי ששון נגד מדינת ישראל** (13.10.04), נדון ערעורו של נאשם שהורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירת איום כלפי שופט בכך שאמר "**אם המדינה לא תשלם על יום יומיים שאני במעצר, המצב שלו יהיה חמור, הוא עלול להיפגע, לא יעבור לו בקלות ואותו שופט אני יפגע בו ואני יצא זכאי... אני אראה לו, אני נביא, אני ישים את כולם בתחת שלי, כל השופטים, אני לועג להם לשופטים...**".

בית-המשפט גזר עליו **4 חודשי מאסר לריצוי בפועל** (לאחר סירוב הממונה לבצען בעבודות שירות בשל מחלת סכיזופרניה) ו-8 חודשי מאסר על תנאי. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור על הכרעת הדין אך שינה את גזר הדין באופן שבו יבוטל עונש המאסר בפועל ויוותר על כנו עונש המאסר על תנאי, זאת משום שבית המשפט גזר את הדין ורק לאחר מכן התקבלה חוות דעת הממונה שאינו מתאים לביצוע עבודות שירות, משום חלוף הזמן וכי עמדת התביעה אינה עוד למאסר בפועל.

בת"פ (קריית שמונה) 30547-07-16 **מדינת ישראל נגד טס** (27.9.17), הנאשם הורשע בעבירת איומים כלפי שופטת שדנה בהליכים שהנאשם היה צד להם. הנאשם שלח מכתב תלונה על השופטת לנציב תלונות הציבור על השופטים, הנציב העביר את המכתב להתייחסות השופטת, במכתב צויינו: "...השופטת משוחדת... עורכי דין שונים אף הביעו את

זעמם בכך שתמכו בדעה **שמן הראוי לירות בה ובמקורביה, או לשלוח אותם להשמדה יצירתי יותר...** אני מעבר להיותו פגוע וצמא דם פועל כאזרח הגון המתלונן על התנהלות ממסדית לא ראויה". מתסקיר שירות המבחן עלה כי הנאשם סובל מהפרעות נפשיות, ציין כי לא איים ולא התכוון להוציא את איומו לפועל אלא רק להביע כעס, לבסוף המליץ על העדפת הפן השיקומי. הנאשם הצטער על מעשיו, הודה ללא הסדר. נקבע כי התוכן שהובא לידיעת השופטת הינו "עוכר שלוה ויש בו פגיעה ממשית בערכים המוגנים".

נקבע מתחם שנע בין מאסר על תנאי לבין 6 חודשי מאסר בפועל. הוטלו על הנאשם **4 חודשי מאסר על תנאי ושל"צ בהיקף 120 שעות**, צו מבחן והפעלת התחייבות על עבירת איומים מהעבר.

בת"פ (פ"ת) 45960-09-16 **מדינת ישראל נגד ש' י' (23.4.18)**, הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירת איומים כי **"אני אשרוף את השופט נחשון פישר, אני אביא בנזין ואשרוף אותו..."** אני אקח בנזין ואשרוף את בית המשפט ואת השופט הבן זונה הזה". בית המשפט הדגיש כי "מנגד, אין להתעלם מכך שהדברים נאמרו ברגע של כעס ותסכול מצד הנאשם במהלך הליך גישור בו ציפה שענייני בני הזוג כולם יוסדרו כמקשה אחת... כאשר התחוויר לנאשם... הנאשם כשל בלשונו והגיב באיומים בהם הורשע".

נקבע כי המתחם ההולם נע בין מספר חודשי מאסר בעבודות שירות ועד שנת מאסר בפועל. על הנאשם, בעל עבר פלילי, בן 62, סובל ממחלה הפוגעת בעיניו, שבעברו ניסיון אובדני, כאשר ברקע סכסוך קשה בינו לבין פרודתו הנוגע לבתו הקטנה, נקבע כי עונשו באמצע המתחם, נגזרו עליו **6 חודשי מאסר בעבודות שירות**, 6 חודשי מאסר על תנאי, קנס בסך 4,000 ₪.

בת"פ (רמלה) 38849-06-10 **מדינת ישראל נגד ציון אביטל (3.4.13)**, הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירת איומים כלפי שופטת בכך שאמר **"את תשלמי את המחיר, כל חיך אני ארדוף אותך"**. בהכרעת הדין נקבע "הבעת העדר הסכמה, ואף תרעומת, מהחלטה או פסק דין שניתנים באולם בית המשפט, מן הראוי שיעשו בדרך מאופקת ומכובדת...".

בית המשפט גזר על הנאשם, אב וסב בן 63, שנגמל מסמים, חלוף זמן של 4 שנים מיום העבירה, בעל עבר פלילי מכביד, **עונש של 6 חודשי מאסר בעבודות שירות**, 6 חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך 2,000 ₪.

ג. שיקולי ענישה:

הנאשם אמר לשופטת, אשר הכתיבה החלטה בעניינו את המשפט הבא: **"אני מסוכן? יא בת זונה יא בת שרמוטה חכי תראי שאני אבוא יא בת שרמוטה אני אראה אותך ברחוב אני אזיין אותך, אשכנזייה..."**.

זוהי אמרה חמורה ביותר, כאשר היא נאמרת לאדם בכלל ולשופט המפעיל את שיקול דעתו כלפי אותו אדם שאמר אותה, בפרט.

לחובתו עבר פלילי הכולל **14 הרשעות קודמות, מתוכן 10 עבירות איומים**, הוא ריצה עונשי מאסר לתקופות שונות.

עתה הוא מרצה מאסר 10 חודשים בגין הרשעתו האחרונה (ת.פ. 65026-07-18 שלום ירושלים) גזר-דינו מתאריך 20.12.18 והתקופה חושבה מיום מעצרו ה- **21.7.18**, כלומר היא כוללת גם את תקופת מעצרו בגין תיק זה (בין 5.9.18 עד 20.12.18 מועד גזר-הדין), לפיכך אין לקזז אותה בשנית.

יחד עם זאת, **ומבלי להקל ראש**, כאשר בוחנים את עובדות כתב-האישום והנסיבות בהן נאמרו הדברים, וכן את דברי הנאשם וטיעוני בא כוחו, יש לבחון את הדברים נוכח מיהותו של נאשם זה, סערת הרגשות, הלחץ והתסכול שבהם שריו היה הנאשם.

אכן, הנאשם אמר את המילים "חכי תראי שאני אבוא... אני אראה אותך ברחוב אני אזיין אותך..." שהם לב ליבו של האיום ובכך הורשע.

בהערת אנגב אומר: אין לערער אחר הרשעתו, ומבלי להקל ראש באיומים שהשמיע, אזכיר, כי בפסיקה קיים דיון נרחב אודות המילים "אני אזיין אותך" ובדבר השאלה האם הן נחשבות לאיום או שמא עבירה אחרת.

כך, למשל, בת"פ (רמלה) 56634-08-17 מדינת ישראל נגד מימון (3.12.18), עמד בית המשפט על משמעות הביטוי הנ"ל תוך סקירת פסקה רבה:

"בנוגע לאמירה הראשונה המיוחסת באישום, שעניינה כי הנאשם "יזיין" את השוטר, פסיקת בתי המשפט התייחסה פעמים רבות למשמעותו של הביטוי הגס "אני אזיין אותך" (ולמהדרין: יזיין אותך). נפסק כי במקרים חמורים ביטוי זה אמנם אוצר בתוכו עבירה פלילית (רע"פ 5498/10 פלוני נ' מד"י (6.4.11); ת"פ 32239-04-10 מד"י נ' ריז (10.7.12); רע"פ 6268/12 שחורי נ' מד"י (4.9.12)), אך לצד זה נקבע לא פעם כי המדובר באמירה בעידנא דריתחא, שיש בה גידוף מכוער ולא איום (ת"פ 464-03-10 מד"י נ' גופשטיין (10.4.16); ת"פ 8986-08 מד"י נ' שרעבי (6.7.11); ת"פ מד"י נ' כראדי (17.8.15); ת"פ 6918-08-11 מד"י נ' אלקשחר (5.11.12). נקבע כי ביטוי זה הרווח למרבה הצער, הפך לסלנג יומיומי (ת"פ 5408-11-09 מד"י נ' עזרן (30.10.12); ת"פ 51991-05-14 מד"י נ' רסקין (23.1.17); ת"פ 18999-01-17 מד"י נ' סעדי (28.11.17)). לדעתי, בנסיבות המקרה דנן, קשה להשתכנע כי דברי הנאשם, גם אם אמר לשוטר כי "יזיין אותו" היוו איום של ממש, וקשה להניח ששוטר סביר היה רואה בהם איום המטיל מורא. יש לזכור כי הדברים נאמרו בתוך תחנת המשטרה, בנוכחות שוטרים רבים, ולאחר שהנאשם רוסס בגז פלפל, מה שגרם לו להיות נסער ביותר. על פי התרשמותי מן הנאשם, נראה יותר שזו היתה דרכו הספונטנית לבטא את כעסו ותסכולו, ולא דווקא מתוך כוונה לאיים. בנסיבות אלה, אני רואה את דברי הנאשם כהבעת מחאה וכעס, בעידנא דריתחא". בסופו של דבר בית-המשפט זיכה את הנאשם באותו עניין, מעבירת האיומים והמדינה לא ערערה על הזיכוי.

הנאשם הודה, לא ניהל משפט, חסך מזמנו היקר של ציבור המדיינים.

הנאשם צעיר, יליד 1980.

מחוות דעת פסיכיאטרית שהוגשה לתיק זה (במ/1) ושהוגשה במסגרת תיק אחר עולה, כי הוא משתמש בקנביס, אלכוהול, נעדר מוטיבציה לגמילה ונמצא כשיר מבחינה זו.

שוב, מבלי להקל ראש, אך התרשמתי במהלך הדיונים מנאשם זה, שאינו יכול לעצור את עצמו, חסר מנוחה, תדיר התפרץ לדברי הצדדים בטיעוניהם, באופן המלמד פעם נוספת על נסיבות ביצוע העבירה, ואכן אין דינו של נאשם המאיים על שופט בדעה צלולה, מתוכננת תוך השמעת איומים חריפים ובוטים הנוטעים פחת ואימה לדינו של נאשם העושה כן נוכח אופיו המיוחד.

הוגשו הודעות מאבטחי בית-המשפט המתארות, אף הן, את נסיבות העבירה (במ/2).

לאור הנסיבות שפורטו לעיל, העובדה כי הדברים נאמרו בעידנא דריתחא, תחת כעס ותסכול, חרטתו של הנאשם, סבורני כי יש למקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם הענישה בדרך של מאסר בפועל מידתית ביותר.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 3 חודשי מאסר בפועל, שיצטברו לתקופת מאסרו הנוכחית.

ב. נוכח המאסר המותנה שנגזר על הנאשם במסגרת ת.פ. 65026-07-18 (שלום ירושלים)(חודשיים לשלוש שנים מיום שחרורו) איני גוזר עליו תקופת תנאי נוספת.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי מרכז/לוד בתוך 45 ימים.

ניתן צו כללי למוצגים לפי שיקול דעתו של קצין המשטרה.

התיק סגור.

ניתנה היום, י"ב אדר א' תשע"ט, 17 פברואר 2019, במעמד הצדדים.